

Een handvol hemel

Kristin Hannah bij Boekerij:

De nachtegaal
Wie naar de sterren grijpt (Firefly Lane)
Verder dan de sterren
De tijd van loslaten
Een handvol hemel
Grand Central (verhalen)
Alice, het wolvenmeisje
Midden in de winternacht
Aan het einde van de wereld
De wintertuin
De vier windstreken

Kristin Hannah

Een handvol hemel

Met de dood voor ogen zet
Angel alles op alles om de liefde
van zijn leven terug te winnen



Vierde druk 2021

ISBN 978-90-225-9337-0

ISBN 978-94-023-0773-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Home Again*

Vertaling: Toby Visser

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 1996 Kristin Hannah

© 1998 / 2016 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek gaat over oude vrienden,
en ik draag het op aan de volgende personen:

Benjamin en Tucker, mijn grootste liefdes,

alle vrienden van vroeger en uit de oude buurt – Charlotte Stan,
Mary Kay Atchison, Gretchen Lauber, Kim Heltne-Newland,
Karie Dovre-Bennett, Sara Harvey, Anne Redford, Kristin Rhyndance
en Karen Abner. Uit het oog, misschien, maar nooit uit het hart...

En voor de nieuwste leden van mijn familie – Debbie Edwards, Julie
Gorset en John Turner.

Dank aan jullie allen.

Verslaggevers hadden zich nu al dagenlang in de gebeurtenis vastgebeten. Krantenkoppen knalden van het papier. Toespelingen over drugs en schandalen achtervolgden de beroemdheden die zich in het stadje in Oregon hadden verzameld. Het was een party ter ere van een grootse speelfilm, en dergelijke dingen gebeurden nooit in LaGrangeville. De Elks Hall was in geen jaren voor iets anders gebruikt dan kalme vergaderingen, maar vanavond pulseerde het gebouw van keiharde, dissonante muziek. Stedelingen en fotografen dromden samen in de smalle hoofdstraat, en zagen zichzelf weerspiegeld in de ramen van limousines die stapvoets langsreden, wachtend tot er iets explosiefs, iets echt à la Hollywood, zou gebeuren.

Maar zelfs toen, na alle artikelen en interviews en paparazzi, wist niemand hoe dicht de kopzin in de *Enquirer* bij de waarheid was: *Het was een party om voor te sterven.*

Angel DeMarco kwam te voorschijn uit de verwarmde cocon van de limousine. Door een waas van sigarettenrook en motregen zag hij de verzamelde menigte aan de overkant van de straat. Anonieme lichamen achter een lang, geel politiekoord.

‘Dat is ’m, DeMarco!’

Camera’s spuwden hun zoemende flitslichten uit. De regen leek surrealistisch, strepen van prismatisch zilver, geheimzinnig verlichte poeltjes op de zwarte straat.

‘Angel... kijk eens hierheen! AngelAngelAngel...’

Hun bewondering sloeg als een hartverwarmende golf over hem heen. God, wat hield hij van zijn roem. Hij nam een lange haal van zijn sigaret, blies de rook langzaam uit, en vertoonde plotseling *de glimlach*, de grijns die vorige week in het tijdschrift *People* was omschreven als de ‘flitsende megawatter’. Hij zwaaide. Het grijze spoor van zijn sigarettenrook kringelde als een slang door de lucht.

Hij stapte opzij om zijn vriendinnetje – haar naam kwam hem even niet voor de geest – de kans te geven uit de auto te komen.

Ze kwam langzaam naar buiten. Een zwartleren pump en een lang, traag been lichtten op in de duisternis. Haar hoge hak kletste hard op het plaveisel. Ze leunde voorover, stak haar geel-geblondeerde haar naar voren, gevolgd door een ruime inkijs op haar weelderige boezem, en duwde zich omhoog uit de auto. Instinctief wendde ze zich naar de menigte, trok haar roze rubberjurk glad, en zwaaide glimlachend.

Angel moest het haar nageven: de vrouw wist hoe ze haar opkomst moest maken.

Hij nam haar hand en trok haar in de richting van zijn bewonderende fans. Haar belachelijke hakken klakten en slipten op het gladde plaveisel, maar het geluid ging spoedig verloren in het gejuich van de menigte, toen de mensen beseften dat hij naar *hen* toekwam.

Jonge meisjes gilden en staken hun handen naar hem uit. Enkelen herkende hij – het waren dezelfde kleinsteedse, sproetige tieners die van school hadden gespijbeld om naar de opnamen van zijn film te kijken. Ze hadden iedere dag samengedromd achter de barricades gestaan; schreeuwend en giechelend en huilend wanneer hij uit zijn caravan te voorschijn kwam om een scène te filmen.

Ze vroegen niets van hem, deze groep bewonderaars, niets behalve zijn aanwezigheid. Hij kon grillig en onvolwassen en egoïstisch zijn, en het maakte hun niets uit – ze wilden alleen dat hij zijn ziel en zaligheid aan het witte doek gaf. Hij schonk ze zijn breedste, meest sexy glimlach, en liet zijn blik over de menigte dwalen. Hij keek elk meisje een ogenblik aan, een enkele hartslag in tijd waarop hij alleen naar háár keek.

‘Angel, krijgen we je handtekening? Wat vind je van LaGrangeville? Wanneer komt de film uit? Ga je hem hier het eerst vertonen?’

De vragen kwamen net als altijd, als pijltjes door de regen geschoten. Sommige hoorde hij, andere niet, maar hij wist dat het niets uitmaakte. Ze verwachtten geen antwoord, ze wilden alleen bij hem in de buurt zijn, kijken of er een paar druppeltjes Hollywood-glitter voor een seconde op hun gewone levens zouden spatten.

‘Angel, kan ik samen met je op de foto?’

Hij keek op van een handtekening die hij zette, en keek naar het jonge meisje dat de vraag had gesteld. Ze was klein en rond, met wangen die eruitzagen als porselein, en een wolk bruin kroeshaar.

Hij had haar meteen door – zij was het meisje dat nooit voor de gaaf-

ste feesten werd uitgenodigd, en ze deed wanhopig haar best daar onverschillig onder te blijven.

Daar wist hij alles van. Zelfs nu, na al die jaren, herinnerde hij zich hoe het voelde om er als tienerjongen buiten te staan en naar binnen te kijken. Hoeveel pijn dat deed.

Hij glimlachte naar haar, en haar ogen werden nog groter van verbazing. Ze staaarde hem aan alsof hij de maan had opgehangen, en dat deed het 'm – die ene blik van een vreemde schoot als een drug door zijn bloedbaan.

'Tuurlijk, liefje, ik voel me vereerd.' Hij maakte zich los van zijn begeleidster, en dook onder het politiekoord door. Overal voelde hij handen over zich heen, glijdend langs zijn jasje, woelend door zijn haar. Vroeger ergerde het hem, die ongevraagde intimiteit, maar hij had geleerd ermee te leven, er zelfs van te genieten als ze niet te ver gingen. Hij sloeg een arm om het meisje heen en trok haar dichterbij, schuilend onder de overkapping van een oud stenen gebouw. Een ander meisje – lang en slungelig – nam snel een foto van hen.

'Je ziet er vanavond schitterend uit,' zei hij. Het meisje droeg een lange, witsatijnen avondjurk.

'Het iss Thuisskomsstfeesst,' lispelde ze, waarbij de zilveren beugel in haar mond hem bijna verblindde.

Thuiskomstfeest. Het was een woord dat hij in lang niet had gehoord, een mensenleven lang, en plotseling voelde hij zich oud. Als hij de vader van dit meisje was geweest, zou hij hebben toegekeken hoe ze zich in gefonkel en kralen hulde voor het schoolfeest. Hij vroeg zich af hoe dat zou hebben gevoeld...

Hij duwde het vage gevoel van spijt weg. 'Waar is je vriendje?' Er kroop een blos over haar mollige wangen. 'Die heb ik niet. Mijn vriendinnen en ik... we wilden alleen kijken. Wij zaten in het versieringscomité...'

Voor een onderdeel van een seconde was hij niet Angel DeMarco, filmster; hij was Angelo DeMarco, het joch van de verkeerde kant van het spoor. 'Waar is het bal?' vroeg hij zacht.

Ze wees de straat in. 'Op ssschool... in de gymzaal.'

Voor hij de tijd had erover na te denken, greep hij de hand van het meisje en leidde haar de straat door. De menigte viel stil, en week daarna voor hen uiteen.

'Angel!'

Hij hoorde zijn naam, stond stil en keek om. Val Lightner, zijn agent en vriend, stond naast Rubberjurk. Ze zwaaiden beiden naar hem. 'Waar

ga je heen?’ riep Val, en tikte zijn sigarettenas op straat. ‘Ze wachten binnen op je.’

Angel grinnikte. Dat was het mooiste van beroemd zijn – ze *wachtten* altijd. ‘Ben zo terug.’ Nog steeds glimlachend, leidde hij het met ontzag vervulde meisje langs de straat. Ze glipten samen de gymzaal binnen. De ruimte was versierd met naar het scheen kilometerslange repen toilet-papier. Op het podium bonkte de band een verschrikkelijke vertolking van Madonna’s ‘Crazy for You’.

Hij hoorde dat mensen hun adem inhielden toen hij het meisje naar de dansvloer leidde. Vingers wezen, drankjes vielen, gegiechel verstomde. Maar hij keek niet om zich heen. Hij keek naar het meisje, alleen naar het meisje. ‘Mag ik deze dans?’

Ze opende haar mond om te antwoorden, maar er kwam geen woord uit, alleen een gesmoord gillette.

Hij nam haar in zijn armen en danste met haar de laatste dertig seconden van het nummer, en toen het was afgelopen, trok hij zich terug.

Met een verrassend goed gevoel verliet hij de aula. De kinderen verdrongen zich om hun nieuwe koningin.

‘Wat enorm roerend,’ sprak een lijjige stem van buiten.

Angel forceerde een glimlach. ‘Van elf tot zeventien,’ zei hij ruw. ‘Dat is mijn publiek.’

Val klopte op Angels rug en trok hem de regenachtige avond in. ‘De vrouwen zullen verdomme snikken om “Hard Copy”, en tienermeisjes sturen je uitnodigingen voor het schoolbal.’

‘Ja, ja, ik weet het. Nou, laten we naar die vervloekte party gaan. Ik heb een slok nodig.’

Ze renden terug door de straat. Angels vriendinnetje stond nog precies waar hij haar had achtergelaten, in de regen. Even wilde hij dat hij iemand anders had meegenomen – iemand die iets voorstelde – maar hij kon niet bedenken wie dat in godsnaam moest zijn.

Geërgerd door de gedachte, greep hij de hand van de vrouw en trok haar naar Elks Hall. Samen, ontsnappend aan de regen, doken ze het gebouw in en beklommen de gammele trap naar de grote lobby. Gedimd plafondlicht bescheen het weinig verheffende interieur, en creëerde goudkleurige lichtvlekken te midden van de schaduwen. Boven deed een metalband de vloerdelen trillen. Stof dwarrelde uit kieren. Langs een muur aan het eind was een provisorische bar opgesteld, en tientallen beroemdheden mengden zich met aankomende talenten en slurpten van hun drankjes.

Angel voelde zich alsof hij was thuisgekomen. Hij haalde diep en te-
vreden adem, en genoot van elke seconde van dit moment – de rauwe
muziek, de misselijkmakende zoete geur van marihuana, de vochtige
lucht van te veel lijven in een te kleine ruimte. Val mompelde een snel
afscheid – iets over een nummertje maken – en verdween in de massa.

‘Dorstig?’ vroeg zijn begeleider vriendelijk.

Angel wilde antwoorden, maar voordat hij een woord had gezegd,
voelde hij zijn borst samenkrampen. Hij knipperde met zijn ogen, en
draaide met zijn schouder om dat gevoel te laten verdwijnen.

Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Gaat het?’

De pijn verminderde, en hij glimlachte naar hoe-heette-ze-ookalweer.
‘Mijn lichaam reageert op een tekort aan alcohol,’ zei hij luchtig, en schoof
zijn hand met een vertrouwdheid langs haar met rubber bedekte middel
naar haar ronde heup, die hij niet wilde, niet met een vrouw als zij.

Ze schonk hem een flitsende kronen-glimlach. ‘Tequila?’

Hij grijnsde. ‘Jij hebt de *Enquirer* gelezen. Kleine ondeugd.’ Hij trok
haar dichterbij. De gardeniageur van haar parfum vulde zijn neusgaten.
‘Heb jij weleens gehoord wat ik met ondeugende meisjes doe?’

Ze bevochtigde haar lippen en snorde bijna als een poes. ‘Dat heb ik
gehoord.’

Hij staaarde in haar ogen, zwaar aangezet met mascara en blauwe
oogschaduw, en zag zijn eigen weerspiegeling. Gedurende een seconde
was hij teleurgesteld dat ze zo’n makkie was, het was allemaal zo ge-
makkelijk, en het volgende moment was het weg. Hij was te nuchter,
dat was het probleem. Hij dacht te veel als hij nuchter was, wilde te
veel. Wanneer hij dronken was, of high, was hij *Angel DeMarco*, ac-
teur, genomineerd voor een Academy Award. Hij was *iemand*, en dat
gevoel had hij nodig als zuurstof.

‘Geef me dat drankje, wil je, schat?’

Ze gaf hem een snel kusje op de wang en heupwiegde wiebelend op
haar hakken bij hem vandaan, richting bar. Haar chirurgisch gerenoveerde
lichaam was perfect – alle kuiltjes en rondingen bedekt met roze
rubber. Zijn hartslag versnelde, zijn keel werd droog. Hij leunde tegen
de versplinterde houten wand, en begon manieren te bedenken waarop
hij haar verrukkelijke lijf kon gebruiken, dacht aan hun omstrengelde
lichamen, poedelnaakt, stoned, en bezig alsof ze...

Hij voelde zich een beetje misselijk. Eerst dacht hij dat het niets was
– gebrek aan drank – toen werd zijn blik wazig, zijn maag krampte
samen, en hij wist wat er gebeurde.

‘O God...’ Hij maakte zich los van de houten wand, en voelde het – het onzichtbare eerste samenknijpen in zijn borst.

Waarschuwingsbelletjes rinkelden in zijn hoofd, luid genoeg om de stampende muziek te overstemmen. Hij zoog gretig de rokerige lucht naar binnen, slikkend, naar adem snakkend, proberend zijn longen te vullen. Pijn beet in zijn borst, trok door zijn linkerarm, tot zijn vingers tintelden en warm werden. Hij greep de gladde, houten reling, maar die was zo wankel als een oude tand en schommelde onder zijn greep.

‘O Christus...’ *Niet nu... niet hier...*

Zweet drupte vanonder zijn haargrens naar beneden. De gammele houten trap die naar de dansvloer leidde, leek voor zijn ogen groter te worden. De donkere planken gingen wazig in elkaar over, werden langer dan de gang in die film *Poltergeist*. Gedurende een onderdeel van een seconde zag hij JoBeth Williams, rennend door de deurloze ruimte, schreeuwend.

Waarom had ze geschreeuwd? Hij probeerde zich te concentreren op die ene, zinloze vraag. Alles om de onrust in zijn binnenste te kalmeren.

‘Angel?’

Het duurde even voor zijn eigen naam tot hem doordrong. Toen het kwartje viel, probeerde hij op te kijken, maar hij kon zich amper bewegen. Zijn hart klepperde en bonkte, als ongeoliede tandraden die haperend hun baan aflegden. Hij bevochtigde zijn kurkdroge lippen en deed krampachtig zijn best te glimlachen, terwijl hij langzaam zijn hoofd hief.

De vrouw – Judy, herinnerde hij zich ineens – stond voor hem met een fles tequila en twee borrelglazen in haar handen. Een zoutvaatje zat in de V van haar decolleté geklemd.

Haar knappe make-up gezicht was verwrongen in een aandachtige frons. ‘Angel?’

‘Voel...’ Het woord schoot eruit op een piepende ademtocht en bleef in de lucht hangen. Hij probeerde er iets aan toe te voegen, maar hij kon niet goed denken, kon niet zien. *Christus, bij kon niet ademen, het deed te veel pijn.* ‘Voel me niet goed. Ga Val halen.’

Paniek vloog over haar gezicht. Snel keek ze omhoog langs de trap, naar de stroom feestgangers, en trok nerveus haar getekende wenkbrauwen omhoog.

Hij liet de leuning los en greep haar slanke middel. Ze snakte naar adem, en probeerde zich terug te trekken. Hij liet haar niet los, maar

bleef haar vasthouden met alle kracht die hij nog in zich had. Hij staarde haar aan, probeerde kalm te blijven, adem te halen. ‘Ga...’

Een aanval. Rood-hete pijn explodeerde verpletterend in zijn borst. Hij kon niets doen behalve daar blijven staan, zwaaiend en naar lucht happend, zijn hand sloeg verkrampd over zijn hart. Pijn, O Jezus, zo’n pijn had hij in geen jaren gehad.

‘Alsjeblieft...’ piepte hij, ‘laat me... niet...’

Sterven. Dat wilde hij zeggen, laat me niet sterven, maar hij kreeg het woord niet over zijn lippen voordat de wereld om hem heen zwart werd.

Hij werd wakker op het *bleep-bleep-bleep* van de hartmonitor. Computer-voortgebracht geluid, elektronisch en onmenselijk.

En mooi. Christus, zo mooi.

Hij leefde. Hij had het ’m gelapt, die rotzak van een meedogenloze maaiër weer verslagen.

Hij voelde de werking van de medicijnen in zijn bloedstroom, de wazige zachtheid van Demerol die hem het gevoel gaf alsof hij in een warme, kalmerende zee dreef. Hij wist dat de medicijnen spoedig zouden zijn uitgewerkt, en dat de pijn zou terugkomen, zijn borst verstrakken, steken in zijn longen en hart, maar nu kon het hem niet schelen. Hij leefde.

De deur zoefde piepend open. Schoenen met rubberzolen knerpten over de vloer – ongetwijfeld gespikkeld wit linoleum – en bleven voor zijn bed staan.

‘Zo, meneer DeMarco, u bent wakker.’

Het was een diepe, mannelijke stem. Geen flauwekul.

Dokter. Cardioloog.

Angel opende langzaam zijn ogen. Een lange, ondervoede man met een sterk gegroefd gelaat en spijkerharde, zwarte ogen, staarde op hem neer. Ongekamd grijs haar stak rond zijn gezicht alle kanten op. Einstein op een sneldieet.

‘Ik ben dokter Gerlaine. Hoofd cardiologie van het Valley Hospital hier in LaGrangeville.’ Hij bukte en schoof een stoel bij waarop hij ging zitten, waarna hij snel Angels status doorlas.

Nu komt het, dacht Angel. De standaardprocedure.

Gerlaine deed de map dicht – zo verdraaid symbolisch, dat trage dichtdoen. ‘U bent een heel zieke man, meneer DeMarco.’

Angel grinnikte. Hij leefde nog, ademde nog, en hij had deze opmer-

king al jaren gehoord. *U leeft op geleende tijd, meneer DeMarco. U moet uw leefstijl veranderen – uw leven veranderen – uw leven veranderen.* Dit verhaal stond op het bandje in zijn hoofd geëtst, en werd 's nachts eindeloos afgedraaid, teruggespoeld, weer afgedraaid. Maar hij wilde zijn leven niet veranderen, wilde niet gezond eten of oefeningen doen of volgens de regels leven.

Hij was vierendertig jaar, en jaren geleden was hij begonnen het pad van opstandigheid te volgen, terwille van de opstandigheid. Hij wist dat het een nutteloos, betekenisloos bestaan was – en dat vond hij er nou juist zo *prettig* aan. Niemand rekende op hem, of had hem nodig. Hij fladderde van party naar party als een acrobaat, zwaaide erdoorheen, lebberde drank, had seks en ging weer verder.

‘Ja, ja, ja,’ antwoordde hij. ‘Hou maar op.’

Dokter Gerlaine fronste zijn voorhoofd. ‘Ik heb met uw dokter in Nevada gesproken.’

‘Vast wel.’

‘Hij vertelde me dat u de nachtmerrie van iedere cardioloog bent.’

‘Daarom hou ik zo van Kennedy. Hij is eerlijker dan de gemiddelde dokter.’

Dokter Gerlaine schoof de status terug in de map. ‘Kennedy zegt dat hij u zes maanden geleden vertelde dat als u weer een episode van hartfalen zou doormaken u – zijn woorden – in ernstige moeilijkheden zou raken. En, beste jongen, ze kunnen niet ernstiger worden.’

Angel lachte. ‘Kalm aan, ik kan het vakjargon niet bijbenen.’

‘Kennedy zei me dat u grappen zou maken. Maar ik denk niet dat hier iets te lachen valt. U bent een jonge man. Rijk en beroemd als ik de verpleegsters mag geloven.’

Angel dacht aan de commotie die zijn aanwezigheid teweeg moest brengen, en voelde een stoot adrenaline. ‘Ze hebben gelijk. Ik ben beide.’

Er viel een korte stilte voor de dokter weer sprak. ‘U neemt dit niet serieus genoeg, meneer DeMarco. U bent al heel lang ziek. De virusinfectie die u als jongeman hebt gehad, heeft uw hart verzwakt. En nog *steeds* drinkt en rookt u en gebruikt drugs. De koude, harde waarheid is dat u met dat hart van u in een te snel tempo leeft, en als we niet snel iets doen, kunnen we misschien helemaal niets meer doen.’

‘Dat heb ik eerder gehoord. Ik ben er nog steeds, dok. Weet u waarom?’

Gerlaine keek hem aan. ‘Zeker niet omdat u naar uw dokters voorschrift hebt geluisterd.’

‘Nee.’ Zijn stem daalde tot een samenzweerderig gefluister. ‘Hier volgt mijn geheim, dok: alleen de goeden sterven jong.’

Gerlaine leunde achterover op zijn stoel, en bestudeerde Angel. De minuten tikten in een ritmische golf op de monitor voorbij. Uiteindelijk sprak de dokter verder. ‘Heeft u een vrouw, meneer DeMarco?’ Angel keek hem afkeurend aan. ‘Dan zou ze nu toch wel hier zijn?’

‘Kinderen?’

Hij grinnikte. ‘Niet dat ik weet.’

‘Dokter Kennedy zei dat hij, in alle jaren dat hij u heeft behandeld, nooit iemand bij u op bezoek heeft gezien, behalve uw agent en een horde verslaggevers.’

‘Wat is dit, dok? Een of ander macaber spelletje “Dit Is Uw Leven”? Gaat u mijn mentor van de middelbare school laten opdraven om te bevestigen dat ik nooit goed met anderen overweg kon?’

‘Nee. Ik vraag alleen wie er zal rouwen wanneer u sterft.’

Het was een gemene opmerking, bedoeld om te kwetsen, en dat lukte. Hij dacht ineens aan zijn broer, Francis. Plotseling stond hem zijn jeugd voor ogen, en de nostalgie was zo scherp en zoet, dat hij het gras en de regen en de zee rook.

Denken aan het verleden gaf hem het gevoel van... ontkoppeling. Hij wist dat zijn Hollywood-kennissen zo waren. Niet het soort vriend dat zijn broer eens was geweest. Zij *zagen* hem niet, die groep aanhangers die meedreef op het roerige feest dat filmmaken was.

Gedurende een onderdeel van een seconde voelde hij een steek van spijt, een gevoel van verlies over waar hij van weg was gelopen, de broer die hij had achtergelaten. Meedogenloos schoof hij de emotie terzijde en staaarde doordringend naar de dokter. Hij wilde hem vertellen dat hij naar de hel kon lopen; maar verdomme, hij had de man nodig. Het was tijd de charme in het geweer te brengen waarmee hij zo snel zo ver was gekomen ‘Hé, u hebt natuurlijk gelijk. Dit moet wat ze noemen “een ernstige hartaanval” zijn. Nou, neemt u maar van mij aan dat ik vanaf nu mijn gezondheid ernstig zal opvatten. Geen drugs – of bijna niets. En ik zal de drank laten staan. Alleen bier. Bier mag toch, hè?’

Gerlaine keek hem duidelijk bezorgd aan. ‘Als u niet snel iets doet, zult u sterven, meneer DeMarco. *Spoedig*. En uw eventuele dromen en verwachtingen sterven met u mee. Geen tweede kansen.’

Angel glimlachte. *Zelfde oude shitverhaal*. ‘Verklaar dat “spoedig” eens nader voor onze kijkers.’

Gerlaine reageerde met het verwachte schouderophalen.

Angel glimlachte triomfantelijk. Zo ging het altijd – dat schouderophalen was de lichaamstaal van de dokter voor iets van tussen deze seconde en het jaar 2010. Ze hadden geen echte antwoorden, alleen advies en nog meer advies. ‘Ik zal op een dag doodgaan, bedoelt u. Nou jongen, jij ook.’

‘Nee, dat bedoel ik niet,’ antwoordde Gerlaine vlak. ‘Als u niet iets doet, meneer DeMarco, denk ik dat u het eind van dit jaar niet haalt.’

Angels verwaande lachje verdween. ‘Dit *jaar*? Maar het is al bijna oktober.’

‘Precies!’

Angel begreep niet wat hem werd verteld. Er klopte iets niet, zijn gehoor ging achteruit. ‘Zit u mij te belazeren?’

Gerlaine schonk hem een superieure blik. ‘Ik “belazer” geen patiënten, meneer DeMarco, ik breng ze op de hoogte.’

Dit jaar. Dát had nog niemand ooit eerder gezegd. Het was altijd gissen en keel schrapen en iets hakkelen over ergens een keer in de toekomst. Preken over alcoholmisbruik en het opeenhopende effect van roken en vet eten.

Angel wilde iets slaan, zijn vuist door de betonnen muur of zo, en de bekende pijn in zijn arm voelen stralen. ‘Nou, maak me dan beter,’ bitste hij. ‘Snij me open en repareer de schade.’

‘Zo gemakkelijk is dat niet, meneer DeMarco. De aangerichte schade door deze laatste aanval is te uitgebreid. Ik heb met Chris Allenford van het St. Joe’s gesproken, en hij is het met me eens dat reparatie geen haalbare kaart is.’

Schade. Te uitgebreid.

Nare woorden, héél nare woorden.

‘Vertelt u mij dat ik doodga, en dat u niets kunt doen om mij te redden?’

‘Nee. Ik vertel u dat een standaard hartoperatie geen haalbare kaart is. Daar is het te laat voor. U hebt een nieuw hart nodig.’

‘Nee. U bedoelt toch niet...’

‘Transplantatie.’

Gedurende een onderdeel van een seconde kon Angel geen adem krijgen. IJskoude angst stak diep, heel diep in zijn hart. ‘Jezus,’ verzuchtte hij. ‘Jezus...’

Transplantatie. Een nieuw hart. Het hart van iemand anders in zijn borst. Het hart van een dode. Kloppen, kloppen.

Hij keek Gerlaine aan, probeerde normaal te klinken, zonder angst. Hij forceerde een zwak lachje. ‘Geen denken aan. Ik koop zelfs geen tweedehands *auto*’s.’

‘Dit is geen grap, meneer DeMarco. Uw hartziekte heeft het eindstadium bereikt, en dat is zo ernstig als het klinkt. U zult eerdaags doodgaan, tenzij u een nieuw hart krijgt. We zullen u op de wachtlijst zetten, en hopen dat er op tijd een donor wordt gevonden.’

Een *donor*. Angel dacht even dat hij ging overgeven. ‘En dan krijg ik een leven als wat – het monster van Frankenstein?’

‘Het is een operatie, meneer DeMarco, geen experiment. Er zullen natuurlijk richtlijnen zijn, lichamelijke beperkingen en een dieet, maar met een enigszins aangepaste levenswijze...’

Angel was bijna sprakeloos. ‘Jezus Christus...’

‘Er zijn uitstekende psychiaters die erin zijn getraind mensen in dit soort situaties bij te staan...’

‘Werkelijk?’ Angel spuwde het woord uit. Hij wist dat hij nu eigenlijk charmant zou moeten doen, proberen te krijgen wat hij wilde. Je vangt meer vliegen met honing dan met azijn. Maar hij kon het niet opbrengen. Hij voelde zich alsof hij van een rots in een diep, donker gat viel, en de hulpeloosheid ervan maakte dat hij zijn woede wilde uitschreeuwen. ‘Hoeveel harttransplantaties hebt u verricht, meneer hoofd cardiologie van het LaGrangeville Hospital?’

‘Geen een, maar...’

‘Geen gemaar. Ik geloof geen woord van wat u zegt. Geen woord. Tref regelingen om me naar de beste transplantatiekliniek van het land te brengen.’ Hij keek de dokter aan. ‘Nu.’

Gerlaine stond op. ‘Kennedy zei al dat u dit niet al te best zou opnemen.’

‘Niet al te best?’ bouwde Angel hem na. ‘Niet al te best opnemen?’

Wat is dit, een of andere *grap*?’

Gerlaine schoof de stoel opzij en slaakte hoofdschuddend een diepe zucht. ‘Ik zal regelingen treffen om u over te brengen naar het St. Joseph’s Hospital in Seattle. Dat is het beste voor u. Allenford is waarschijnlijk de beste hartspecialist in het land.’

‘Seattle?’ Zijn hart bonsde onbeheerst, waarop die achterlijke monitor klikte en bliepte. Hij was zó kwaad dat hij amper kon ademen. ‘Jezus Christus, dit is een klucht, zeg. U stuurt me naar huis.’ Gerlaines gezicht klaarde op. ‘Werkelijk? Ik besepte niet dat u uit Seattle kwam. Nou...’

‘Als iemand hierachter komt – *wie dan ook* – dan zal ik dit verdomde ziekenhuis zó snel een proces aan doen dat u binnenkort de po’s in het zusterhuis staat te legen, begrepen, dokter?’

‘Meneer DeMarco, wees redelijk. U bent hier binnengebracht van een Hollywood-party. Mensen hebben u zien komen.’

‘*Niemand* zal denken dat ik een nieuw hart nodig heb. U bedenkt maar een manier om dat verborgen te houden, dok.’

Gerlaine keek hem met gefronste wenkbrauwen aan. ‘U hebt vreemde prioriteiten...’

‘Ja, ja, vast wel. Zo, en nu mijn kamer uit.’

Gerlaine schudde zijn hoofd, en schuifelde zwiingend naar de deur. Daar draaide hij zich om, schonk Angel een lange, bezorgde blik, en verliet de kamer. De deur klikte achter hem dicht.

De rust keerde weer, hechtte zich ongemakkelijk aan de kale muren en het gespikkelde linoleum. De monitor blieperde maar door.

Angel staarde naar de gesloten deur, voelde het bloed door zijn lichaam suizen, achter zijn slapen kloppen, en via zijn oude hartkleppen heen en weer stromen. Zijn vingers waren koud, zo koud, en hij kon niet goed ademen.

Een transplantatie.

Hij wilde het weglachen, zichzelf voorhouden dat hij in een of ander waardeloos achteraf-ziekenhuisje lag waar hij slecht advies kreeg, en ergens geloofde hij dat ook. Maar niet helemaal, niet diep, diep in zijn binnenste waar de angst altijd had geleefd, de donkere plek in zijn ziel waar zelfs de drank en de drugs niet bij konden.

Transplantatie.

Het woord draaide in een kringetje door zijn hoofd. Transplantatie-transplantatietransplantatie.

Ze wilden zijn hart uit zijn lijf snijden.

Medicijnen wervelden door Angels lichaam. Hij kon zijn ogen niet openhouden, en zijn lichaam voelde zwaar en tintelig. Bewustzijn kwam en ging met het tikken van de muurklok.

Huis. Ze stuurden hem naar huis.

Hij probeerde er niet aan te denken, maar de herinneringen drongen zich op. Deze keer had hij geen pillen en drank en vrouwen om ze weg te duwen, en zonder dit bedwelmende pantser was hij zo verdomd kwetsbaar. Hij deed zijn ogen dicht, en langzaam, langzaam werd de antiseptische geur van het ziekenhuis weggeblazen door een regenzoet

briesje. Hij hoorde de monitor niet meer, maar het grommen van een motor...

Hij was weer zeventien... reed op zijn motorfiets, de HarleyDavidson die hem zijn ziel had gekost. De motor bonkte en ronkte onder hem. Hij reed en reed, niet wetend waar hij was tot hij het stoplicht bereikte. Het bord hing boven hem in een schuine hoek:

Wagonwheel Estates Trailer Park.

Hij dwong de motor voorwaarts, moeizaam langs een caravan, nog een en nog een. Iedere camper dicht op de volgende op een smalle reep asfalt, huiskamers gestut op betonblokken, achtertuintjes als postzegels, gevuld met grind.

Ten slotte bereikte hij het huis van zijn jongensjaren.

Een caravan, eens botergeel, nu vergrijsd door de tijd, te midden van een door onkruid overwoekerd veldje. Vuilnisvaten uitpuilend met afval stonden langs de schutting opgesteld die het DeMarco-'landgoed' scheidde van het domein van de Wachtels ernaast. Een aftandse Ford Impala stond in een verdachte hoek geparkeerd op de oprit. Hij stopte bij de schutting en zette de motor af. Hij bleef daar een seconde zitten, onzeker, trapte daarna de standaard naar beneden en stapte af. Hij liep langs de schutting en vervolgens het gebarsten asfalt van de oprit op, over het smalle pad van gewassen grindtegels dat naar de voordeur leidde.

Terwijl hij erlangs liep, keek Angel naar het vuilnisvat, zag verkreukelde papieren zakken en gedeukte blikjes die over de rand piepten. Het was zijn taak, nooit van Francis, om het aanzicht van het afval zorgvuldig te construeren. Het echte vuil – de wekelijkse hoeveelheid ginen wodkaflessen – moest hoe dan ook verborgen blijven.

Alsof de burenen het niet wisten. Jarenlang hadden ze de rauwe dronkemansgevechten gehoord die op zaterdagavonden uit de pies-kleurige caravan naar buiten drongen, hadden ze het slaan met de deuren gehoord en brekend glaswerk.

De muziek uit Angels jeugd.

Hij liep het krakende, metalen trapje op, bleef bovenaan staan, en keek naar de smerige deur. Even wilde hij niet naar binnen gaan. Het was krankzinnig, hij wist het, om zeventien te zijn en bang om je eigen huis in te gaan, maar zo was het geweest zo lang hij het zich herinnerde.

Van binnen klonk een ritselend geluid. De caravan wiebelde en kraakte op zijn blokken toen voetstappen naar de deur kwamen. Plotse-ling draaide de knop om en de deur ging open.

Zijn moeder stond in de opening, een sigaret in haar ene hand, een glas gin in de andere. Haar huid had een ziekelijke, geelgrijze kleur, het resultaat van kettingroken, met de bijbehorende rimpels in haar wangen. Zwart haar – een kleur die te diep was om natuurlijk te zijn – zat ongekamd rommelig rond haar pafferige gezicht. Opgeblazen, paarsige wallen onderstreepten haar bloeddorlopen ogen.

Terwijl ze naar hem keek nam ze een slok van haar gin, dronk het glas leeg en gooide het achteloos op het versleten vloerkleed. ‘Waar ben jij geweest?’

‘Wat kan jou het schelen?’

Ze boerde, veegde het vocht van haar mond. ‘Neem me niet in de zeik, ventje.’

Angel zuchtte. Waarom was hij hier? Waarop had hij gehoopt? Een glimlach, een welkom, een kom-binnen? Wanneer zou hij ophouden met iets van zijn moeder te willen? ‘Ik heb een probleem, ma.’ Een borstelige wenkbrauw schoot omhoog. ‘Je hebt moeilijkheden.’ Ze zei het zonder enige emotie, gewoon een vlak vaststellen van een feit. ‘Ja.’

Ze nam een diepe haal van haar sigaret, en blies de rook in zijn gezicht. ‘Wat mot je van me?’

Hij voelde een steek van teleurstelling, en dat maakte hem kwaad. ‘Niets.’

Ze schoot de nog brandende sigaret op de oprit. ‘Francis liet me gisteren zijn rapport zien. Het was het mooiste cadeau dat een moeder kan krijgen.’

Angel vocht tegen de vlag van wrok, weigerde zich erdoor te laten meeslepen. Zo was het altijd met zijn moeder geweest, en zo zou het altijd blijven. Francis was haar paradepaard, haar blonde prins. Francis de goede en zuivere, Francis de misdienaar. Haar kaartje naar de hemel. En Angel was haar vreselijkste, lulligste vergissing. Hoe vaak had ze hem verteld dat ze ‘hem had moeten laten aborteren?’ ‘Wil je wat te zuipen?’ vroeg ze, nog steeds naar hem kijkend. ‘Tuurlijk, ma,’ zei hij vermoeid. ‘Geef me maar wat te drinken.’

‘Martini?’

Hij wist wat haar martini was – een forse laag gin met twee ijsblokjes. ‘Goed.’

Zonder nog een woord te zeggen, wendde ze zich van hem af en ging naar de keuken.

Onwillig volgde hij haar de smerige troep in. Bleek licht scheen door een smoezelige lampenkap op het versleten kleed. Een verschoten brons-

kleurige, fluwelen bank stond tegen de namaak-houten panelen van de muur. Spaanplaten tafeltjes waren overladen met roddelbladen en asbakken. Er lag een fijn laagje as op de vloer naast een zwarte Naugahyde La-Z-Boy.

Angel ging op de doorgezakte bank zitten. Binnen enkele seconden waggelde zijn moeder naar hem toe, de drankjes tinkelden in haar handen. Hij probeerde het niet erg te vinden dat ze niets zei. Ze wilde niet met Angel praten, ze wilde niet bij hem zijn, maar ze had altijd tijd om wat met hem te drinken.

Toen hij zo'n jaar of tien, elf was, had ze hem met moederlijke aandrang op het pad naar alcoholisme gebracht. Ze had iemand willen hebben om mee te drinken, en ze had het de vrome Francis nooit gevraagd. Angel was de perfecte keus – zolang hij maar niet te veel praatte.

Het was ziekelijk hoeveel waarde hij aan die tijd met haar had gehecht. Voor een tijdje had het gevoeld alsof ze hem had uitgekozen, alsof ze bij hem *wilde* zijn. Maar toen hij in de eerste klas van de middelbare school zat, had hij de waarheid begrepen. Ze had zelfs met Adolf Hitler het glas geheven als hij op het borreluur was langsgesproken. Iets of iemand om haar verwekelijkte brein te laten geloven dat ze een sociale drinker was.

Gedurende een eeuwigheid zaten ze daar, hij op de bank, zij op de La-Z-Boy, stilletjes te drinken. Het tinkelende ijs en de slurpende slokken leken een onnatuurlijk geluid in het stille vertrek. Angel wilde haar vertellen waarvoor hij was gekomen – afscheid nemen – maar hij kon haar niet aankijken als hij haar dat zei. Ze zou onmiddellijk weten dat hij op de loop was voor moeilijkheden, en haar triomfantelijke lachje zou alles bevestigen wat ze over hem had gezegd.

Na een poosje hoorde hij een auto aan komen rijden. De motor brulde, sputterde, stierf weg. Voetstappen bonkten het metalen trapje op.

Ma zette haar glas neer en vloog naar de deur, wrong hem open. Ze spreidde haar armen en kweelde verrukt. 'Frankie!'

Angel zette zijn drankje neer en stond op. Bezorgdheid deed zijn maag samenkrampen. Hij stond daar, wachtend. Zijn hart begon wild in zijn borst te kloppen. Hij was niet klaar om afscheid te nemen van zijn moeder, nog niet...

Ma bewoog zich naar binnen en leidde haar bevrijder met zich mee. Francis stapte de caravan binnen en liet zijn tas op de bank vallen.

'Hoi, Angel,' zei hij.

Ma klopte Francis zó hard op zijn rug dat hij voorwaarts struikelde.

‘Je bent net op tijd voor het eten. Ik zal naar de keuken gaan en je lievelingseten klaarmaken. Sperzieboontjes voor mijn Frankie.’ Met een opgewonden gillette haastte ze zich door de gang naar de keuken.

Francis keek hem aan. ‘Er staat een gloednieuwe Harley-Davidson op het erf.’

Angel bewoog zich nerveus. ‘Ik zit in de penarie, Franco. Ik moet de stad uit. Ik kwam alleen...’ Tot zijn vernedering voelde hij tranen in zijn ogen branden. ‘Ik kwam alleen afscheid nemen.’

‘Doe het niet, man,’ zei Francis zacht, en schudde zijn hoofd. ‘Loop nou niet weg. Wat het ook is, we kunnen erover praten. Zoek uit wat je kunt doen. Ga niet weg. Alsjeblieft...’

‘Ik moet.’ Hij wendde zich af van de teleurstelling in Francis’ ogen, en rende de caravan uit. Hij sprong op de motorfiets, startte de motor, en scheurde de stad uit. Hij keek niet één keer om. Hij was bang dat hij, als hij dat deed, zou gaan huilen... en niet in staat zou zijn daarmee op te houden.

De antiseptische geur keerde terug, scherp en bitter. De ziekenhuisverlichting prikte in zijn waterige ogen. Hij was zeventien jaar weggebleven uit Seattle, zeventien lange, eenzame jaren. Nu, na al die tijd ging hij terug.

Hij ging naar huis.

Angel staarde naar het pokdalige plafond. Het was hier verdomme veel te stil; de stilte irriteerde zijn overspannen zenuwen. Hij wilde die stilte plotseling vullen met geluid, hard, onstuimig geluid dat zei: *Ik ben hier, ik leef nog steeds*. Hij wilde kracht putten uit die simpele zin, plezier beleven aan de wetenschap dat er nog steeds lucht door zijn longen werd gepompt. Maar het was niet langer genoeg, lang niet genoeg. Nu stak er een medicijnflesje met vloeibare nitrogeen in zijn borst, een donkere, lelijke vlek, die ieder moment kon exploderen. Iedere seconde.

Gewoon één *bliepje* op het scherm, en het was voorbij. Rechte lijn. Hij deed zijn ogen dicht, en probeerde de pulserende hoofdpijn achter zijn ogen te negeren. Hij wilde niet meer aan deze rotzooi denken. Hij wilde dat het gewoon wegging. ‘Je ziet er klote uit, zeg.’

Angel hoorde de lijzige, zuidelijke stem, en glimlachte bijna, had ook geglimlacht als hij zich niet zo verdomd rot had gevoeld. Hij deed met moeite zijn ogen open en knipperde tegen het fluorescerende licht dat tot in zijn hersens stak.

‘Bedankt.’ Angel hees zich omhoog in zitstand. De naalden in zijn anders prikten bij iedere beweging. Tegen de tijd dat hij rechtop zat, was hij uitgeteld en zijn borst deed helse pijn.

Val stond in de deuropening, zijn magere, in designers-kleding gestoken lichaam leunde tegen de deurpost, zijn verwarde, blonde haar was zelfbewust achter een oor geduwd. Hij maakte zich los van de deur en schoof op die soepele, losheupige manier van hem de kamer in, met de pas die altijd de aandacht van de media trok. Met zijn lange, slanke vingers greep hij de stoel naast het bed, en draaide die om, waarna hij nonchalant op de harde zitting plofte. Hij leunde naar voren, steunde zijn kin op de rugleuning, en liet zijn armen over het mosterdkeurige namaak-leer bungelen. Een trage frons ontstond tussen zijn wenkbrau-

wen terwijl hij Angel bestudeerde. ‘Ik bedoel dus *echt* klote. Zelfs erger dan de vorige keer.’

Angel had de kracht niet om te glimlachen. ‘Geef me een sigaret, wil je?’

Val tastte in zijn zak en haalde een pakje Marlboro te voorschijn. Hij klapte het kartonnen klepje omhoog, controleerde de inhoud, en haalde zijn schouders op. ‘Leeg. Sorry, ik heb er niet aan gedacht.’ Hij trok een fles tequila uit zijn binnenzak, en grijnsde. ‘Maak ik ben niet helemaal nutteloos.’ Hij zette de fles op het nachtkastje. ‘Ik heb net de krant van gisteren gezien. Die sterfscène van je was ongelooflijk – zelfs *ik* wist niet dat je zo goed was. De schrijver verviel in herhalingen. Wanneer je hier uit komt, gaan we onmiddellijk met de Oscarhype beginnen. De publicist denkt...’

Bla-bla-bla. Vals stem zeurde maar door en door, maar Angel hoorde het niet, hij luisterde helemaal niet meer.

Hij keek naar de man die zijn vriend was geweest, en daarna zijn agent, zestien jaar lang, en probeerde een glimlach op te roepen – het was nu belangrijk zich als een filmster te gedragen. Maar hij bracht het niet op; zo’n goede acteur was hij nou ook veer niet.

Hij herinnerde zich plotseling de avond dat hij Val had ontmoet – het was in New York geweest, halverwege een winteravond in een groezelige kroeg, toen ze beiden koud en hongerig en eenzaam waren. Angel was toen nog maar een jongen geweest – amper achttien en al langer dan een jaar alleen.

Ze raakten bijna onmiddellijk bevriend, en brachten het daaropvolgende jaar door met van stad naar stad te trekken, rennend en hollend tot het niet leuk meer was – gewoon een reeks luizige motelletjes in naamloze steden, drank zuipend en eten uit afvalbakken.

Vreemd genoeg was het in een dag allemaal veranderd... een dag die met oude tonijn was begonnen. Val was verschrikkelijk ziek geworden van een broodje tonijn dat hij had gestolen in een hete eetbar in Arizona. In het ziekenhuis had hij zijn ouders gebeld. Binnen enkele uren waren de twee jongens opgenomen in het fantastische penthouse-appartement van de Lightners.

Vals moeder was de mooiste vrouw die Angel ooit had gezien. Koud als ijs, hard als diamant. Val genoot ervan haar te vertellen waar ze waren geweest en wat ze hadden gedaan. Ze was natuurlijk geschokt, en Val liet haar beloven dat ze hun een appartement zou geven en laten studeren.